

XXXVII Universitat Catalana d'Estiu: política, país, cultura, ciència...

La Universitat Catalana d'Estiu 2005 ha arribat a la seva fi. Durant deu dies, el Liceu Charles Renouvier de Prada ha esdevingut, com ja és tradicional, un dels punts neuràlgics del país. Els cursos acadèmics han conviscut amb els actes lúdics i pel tendal que hi ha al centre del campus universitari hi han passat professors, alumnes i alguns dels principals polítics del país.

Va ser a Prada, que Esquerra Republicana de Catalunya va presentar la seva proposta de llei de protecció i promoció de llengües espanyoles diferents del castellà. Una iniciativa legal encaminada a garantir els drets lingüístics d'aquells que tenen com a idioma propi el català, el basc o el gallec. Així, si s'aprova la proposta republicana, qualsevol ciutadà es podrà adreçar a l'administració en català independentment del lloc on resideixi i els idiomes oficials seran presents a tots els documents oficials, als bitllets i als segells.

Entre els polítics que van venir a Prada i van opinar sobre el procés de reforma de l'Estatut de Catalunya, hi va haver Joan Saura, Josep Hugué, Montserrat Tura, Josep Maria Pelegrí, Josep-Lluís Carod-Rovira, Joan Boada, Joan Carretero, Felip Puig, Francesc Homs i Joaquim Nadal. El debat sobre els drets històrics i el finançament va centrar les seves intervencions. Potser amb menys ressò mediàtic, també van ser a l'UCE el secretari general del PSM, Biel Vicens, i el del Bloc, Enric Morera. Morera va aprofitar per demanar a Pasqual Maragall que voti en contra del nou Estatut del País Valencià.

L'Estatut de Catalunya també va ser un dels eixos centrals de les II Jornades sobre la Comunitat Gitana als Països Catalans. Pere Aguilera, membre

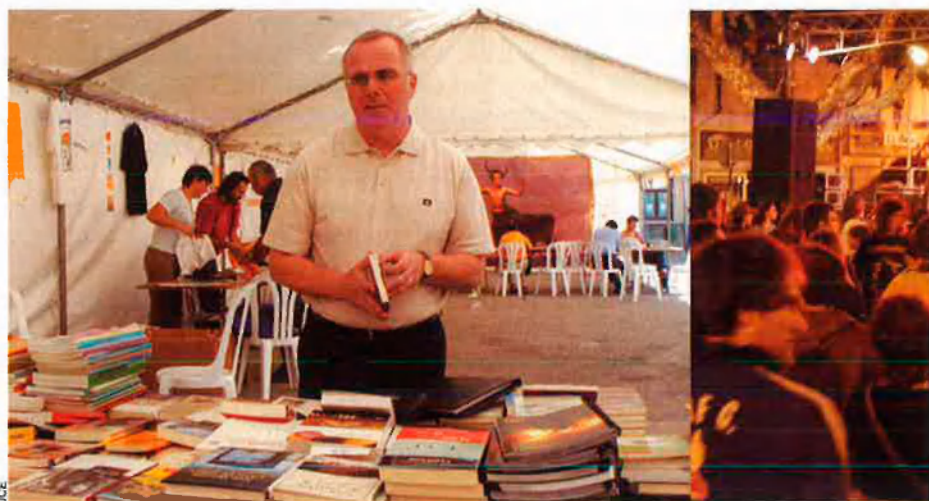
de la Plataforma per la unitat del poble gitano de Catalunya, va explicar que si s'aprova la proposta de nou Estatut amb el redactat actual, Catalunya es convertirà en un dels primers territoris de l'Europa occidental en reconèixer els drets del poble gitano. Un altre dels membres de la mateixa plataforma, Àngel Jiménez, va explicar que l'únic partit que s'ha oposat al reconeixement del poble gitano ha estat el Partit Popular. Jiménez va afirmar sense embuts que la comunitat gitana catalana és "un poble dins una nació i la nació és Catalunya".

Polítics i Estatut a banda, l'edició del 2005 de la Universitat Catalana d'Estiu serà recordada per la presència de Raymond McCartney, diputat

del Sinn Féin a l'Assemblea, president de l'entitat que agrupa les associacions d'expressosers republicans i una de les persones clau del procés de pau que viu Irlanda del Nord. McCartney va repassar els 100 anys d'història del Sinn Féin, va analitzar la situació actual del conflicte i va tenir unes paraules per encoratjar la lluita dels catalans: "espero que arribi el vostre dia".

L'Abat de Montserrat, Josep Maria Soler, va visitar la Universitat en el marc de les I Jornades d'Estiu sobre el cristianisme al segle XXI. Entre altres coses, Soler va proposar de superar els antagonismes per establir un diàleg fructífer en el si de l'Església.

Entre els cursos van tenir interès especial "El dolor de peus, motiu d'infelicitat", a càrrec de Sebastià Manresa i Frederic Esteve; "Llegendes urbanes", per Manel Joan i Arinyó i el cicle dedicat a "Albert Einstein", que ha permès una aproximació al físic i a la seva obra. Entre els tallers han tornat a generar interès el de televisió, a càrrec del periodista de TV3 Joan Víctor de Barberà; el dedicat a les "Tècniques antigues de fotografia (s. XIX)", amb Nirupa Farreny, i el de ràdio, amb Maties Salom, que va emetre part dels continguts que s'hi van coure a través de Catalunya Cultura.

L'edició de 2005 ha estat la primera sense Miquel Porter i Moix, l'antic rector de l'UCE mort el 18 de novembre passat. El record de Porter ha estat present tots els dies i fins i tot el batlle de Prada, Joan Francesc Denis, va anunciar que aviat hi haurà un carrer de la vila de Prada dedicat a Porter i Moix. De la resta d'actes destaca l'homenatge que es va retre a l'escriptor Jesús Moncada i la concessió del premi Canigó a l'Obra Cultural de l'Alguer en reconeixement a la seva tasca en favor de la cultura catalana.

La meteorologia també ha tingut un paper important en aquesta edició. Així, els primers dies va aparèixer una imatge insòlita del Canigó al mes d'agost, amb el cim emblanquinat de neu. Una postal que va contrastar amb la duresa d'un incendi que va assolir el

Conflent i va ser visible des de l'UCE al llarg de més de 24 hores.

Els espectacles nocturns van ser un dels altres eixos destacables. Quimi Portet, Relk, Blues de Picolat, Cris Juanico Ral Trio i La Vella Dixieland van ser alguns dels grups que van trepitjar l'escenari de la plaça de Prada. També ho havia de fer Pep Sala, però la pluja li ho va impedir. Al final, la seva actuació va ser al gimnàs del campus de l'UCE en un format acústic completament inèdit: la veu de Pep Sala acompanyada només de dues guitarres i tres veus fent cors. Les dues-centes persones que ho van veure es van lliurar sense reserves a la proposta del cantant osonenc. També Biel Majoral va cantar al mateix escenari. Va fer-hi dos concerts seguits: el que hi havia previst i un d'extraordinari per als alumnes que, després d'una tarda d'excursió, no havien pogut arribar a temps per l'incendi que cremava el Conflent.

En el camp esportiu cal destacar la victòria del combinat de Catalunya al II campionat de Petanca dels Països Catalans (amb el resultat de 13-11 a la final contra el País Valencià).

Alguns dels tòpics de l'UCE ja han caigut. El menjar és més que acceptable, i les nits, sense el bar, ja no són el mateix. Malgrat tot, la Universitat ha demostrat que ha sabut adaptar-se als nous temps. Una cita que any rere any es converteix en imprescindible.

Joaquim Vilarnau

All i pebre

Laporta molesta

Pere Martí

No deixa de ser sospitós l'enrenou que sistemàticament envolta la gestió de Joan Laporta al capdavant del FC Barcelo-

na. Un president que ha sanejat el club econòmicament i esportiva i que li ha retornat la categoria que altres havien ensorrat resulta que és més notícia perquè s'abaixa els pantalons a l'aeroport o perquè té un cunyat suposadament fatxa que no pas perquè hagi guanyat una lliga.

En un país on la majoria de la gent, per activa o per passiva, va abraçar el franquisme, que ja en democràcia ha llepat el cul d'un franquista de pro com Juan Antonio Samaranch per "regalar" a Barcelona uns Jocs Olímpics en lloc de jutjar-lo com a còmplice d'una dictadura, és, com a mínim, farisaic que ara alguns es mostrin escandalitzats per la presència a la junta del Barça d'Alejandro Echevarria. És evident que aquesta presència comporta una contradicció amb el projecte renovador i catalanista que encapçala Laporta, però ni l'invalida ni l'hipoteca. Tots aquests que ara aixequen el dit, s'esquincen les vestidures i donen lliçons de democràcia, no badaven boca quan durant més de 25 anys han presidit el Barça franquistes sense reciclar, especuladors sense escrúpols i gàngsters de baixa estopa.

El que molesta de Laporta no només és el seu èxit rotund, que segrega moltes enveges, sinó també que aquest èxit l'ha assolit sense renunciar a fer un projecte desacomplexadament catalanista, on professionalitat i identitat no són contradictoris sinó complementaris. El problema no és que Laporta s'abaixi els pantalons a l'aeroport, sinó que triomfa en un país amb una classe dirigent acostumada a abaixar-se'ls sempre i a tot arreu. Laporta els ha deixat en evidència i faran tot el que puguin per ensorrar-lo.

A l'esquerra, Raymond McCartney, diputat del Sinn Féin, al tendal de l'UCE. A la dreta, Cris Juanico Ral Trio, una de les actuacions, entre moltes altres, que es van fer escoltar a la plaça de Prada.